

De andere wereld

Marlie Zweers

@alle rechten voorbehouden

Over de auteur:

Sommige dromen blijven dromen. Andere worden verhalen. Marlie Zweers groeide op met twee grote wensen: ooit een hotel bezitten en ooit een boek schrijven. Vandaag leeft zij beide dromen. Samen met haar man Hans runt zij een succesvolle onderneming in appartement verhuur en Bed & Breakfast in Zwolle en Meppel. Maar tussen gasten, ontvangen en het dagelijkse leven bleef één wereld altijd roepen: die van fantasie, magie en verhalen. Met steun van haar dochter Gaby en haar man Hans familie schreef Marlie een fantasy reeks over liefde, kracht, keuzes en het vinden van je ware zelf. Want soms ontstaan de mooiste werelden... uit een droom die je nooit hebt losgelaten.

Hoofdstuk 1 – Ontwaken

Ze werd wakker op een tafel.

Met een schok ging ze rechtop zitten en keek om zich heen.

Overall lagen mensen. Netjes in lange rijen op identieke tafels. Op ieders hoofd zat een soort doorzichtige, gelachtige zuignap. Niemand bewoog.

Een koude rilling trok door haar heen.

Voorzichtig stapte ze van haar tafel af en liep naar de vrouw naast haar. Die lag roerloos, alsof ze sliep. Of buiten bewustzijn was.

De vreemde zuignap zat stevig op haar hoofd.

Ze draaide zich langzaam om.

De tafel waar zij zelf op had gelegen was leeg... maar boven die tafel bewoog iets.

De zuignap.

Hij hing een stukje boven het bed en bewoog langzaam heen en weer. Zoekend.

Zoekend naar haar.

Verschrikt vloog haar hand naar haar hoofd.

Niks.

Geen wond, geen vocht, geen gevoel dat er iets gezeten had.

Maar... had dat ding op haar hoofd gezeten?

En wat had het gedaan?

Of deed het nog steeds iets?

Was ze nog wel zichzelf?

Zo voelde het wel.

Ze keek weer naar de zuignap. Het ding bleef zoeken alsof het niet begreep waar zijn doel verdwenen was.

Ze schudde de vrouw naast haar.

Geen reactie.

Nog iemand.

En nog iemand.

Niets.

Frustratie begon zich op te bouwen.

Waar was ze?

De ruimte was enorm. Alles wit. Hoog plafond. Kleine ramen aan de zijkant.

Langzaam liep ze naar een raam.

Toen keek ze naar buiten.

Haar adem stokte.

Daar... in de verte...

hing de aarde.

Ze deed een stap achteruit.

Nee.

Dat kon niet.

Een ruimteschip?

Dit moest een droom zijn.

Ze probeerde zich te herinneren wat er gebeurd was.

Maar er was niks.

Ze was gisteren gewoon naar bed gegaan.

Zoals altijd.

Geen vreemd nieuws. Geen licht aan de hemel. Geen buitenaardse invasie.

Ze had zelfs nog naar het nieuws geluisterd.

Voorzichtig liep ze naar de deur.

Die ging open.

Nog een zaal.

Nog meer tafels.

Nog meer mensen.

Maar hier liep iemand rond.

Een jongen.

Net zo geschrokken als zij.

Ze bleven allebei staan.

'Wat gebeurt hier?'

'Waar zijn we?'

Ze spraken tegelijk.

Even keken ze elkaar aan.

Geen van beiden had antwoorden.

Hij vertelde dat hij ook had geprobeerd mensen wakker te maken.

Zonder succes.

'Ik denk dat we op een ruimteschip zitten... Ik weet dat het belachelijk klinkt, maar kijk naar buiten.'

Ze liep naar het raam.

Toen ze de aarde zagen, werden ze stil.

'Dat meen je niet...'

De jongen pakte ineens een mes uit zijn zak.

Ze deed verschrikt een stap achteruit.

Maar hij liep naar een van de bedden.

Voorzichtig probeerde hij de gelachtige zuignap los te snijden.

Het mes ging er dwars doorheen.

Het materiaal scheurde even...
...en vloeide direct weer samen.
Geen draden.
Geen knoppen.
De zuignappen kwamen rechtstreeks uit het plafond.
Ze staarden ernaar.
'Ik raak dat ding niet aan,' zei hij zacht. 'Straks springt het naar mij over.'
Samen liepen ze verder.
Nog een zaal.
Nog een.
Nog een.
Steeds hetzelfde.
Honderden mensen.
Misschien duizenden.
In een van de volgende ruimtes kwamen ze nog iemand tegen.
Daar maakten ze kennis.
Zij.
Zomer.
Jack.
En Lewis.
Samen liepen ze verder.
Tot ineens—
Alle zuignappen tegelijk verdwenen in het plafond.
Ze bleven stokstijf staan.
Wachten.
Toen verdwenen de mensen.
Gewoon...
weg.
Van de ene seconde op de andere.
Jack draaide zich abrupt om.
'Snel! Ga op een leeg bed liggen!'
Ze aarzelde niet.
Lewis en zij deden hetzelfde.
En op dat moment—
werd ze wakker.
In haar eigen bed.
Thuis.

Ze bleef liggen.

Even dacht ze dat het een droom was.

Maar diep vanbinnen wist ze:

dat was het niet.

Hoofdstuk 2 – Verandering

Was er iets veranderd?

Ja.

Vanaf het moment dat ik wakker werd, voelde ik het.

Niet meteen iets zichtbaars. Geen vliegende auto's. Geen vreemde wezens op straat. Alles zag eruit zoals altijd.

En toch...

was alles anders.

De mensen.

Niet zoals in films waarbij iedereen ineens een emotionele kopie wordt, zoals *Invasion of the Body Snatchers*.

Nee.

De mensen waren nog steeds zichzelf.

Alleen...

rustiger.

Te rustig.

In de supermarkt geen gehaast.

Geen irritatie.

Geen mensen die voordrongen.

Op straat geen getoeter.

Mensen maakten ruimte voor elkaar.

Een fietser stak zijn hand op toen iemand hem voor liet gaan.

Twee burens die normaal ruzie hadden, stonden lachend met elkaar te praten.

Het was alsof iemand overal het volume van emoties iets lager had gezet.

Niet weg.

Alleen zachter.

En het gekke was...

het leek mensen goed te doen.

Mensen zagen er uitgeruster uit.

Vriendelijker.

Minder gestrest.

Alsof er iets was verdwenen.

Of toegevoegd.

Maar af en toe zag ik ze.

Mensen die niet veranderd leken.

Je herkende ze niet direct.

Maar als je goed keek...

waren zij nog gehaast.

Nog boos.

Nog ongeduldig.

Ze keken soms vreemd om zich heen.

Alsof zij hetzelfde voelden als ik.

Alsof ze dachten:

Wacht... klopt dit wel?

Ik besloot naar buiten te gaan.

Ik moest weten of ik gek werd.

En toen zag ik hem.

Jack.

Aan de overkant van de straat.

Hij zag mij vrijwel direct.

Zijn gezicht veranderde van opluchting naar paniek.

Hij stak over.

‘Jij ziet het ook.’

Geen vraag.

Een constatering.

Ik knikte.

Even stonden we stil.

‘Wat moeten we doen?’

‘Politie?’ stelde ik voor.

Jack keek om zich heen.

‘En als zij ook veranderd zijn?’

Daar had ik niet aan gedacht.

We zwegen.

‘Dan doen we alsof er niks veranderd is,’ zei ik uiteindelijk.

Jack keek me aan.

‘Hoe doe je alsof er niks veranderd is... als waarschijnlijk alles veranderd is?’

Daar had ik geen antwoord op.

Op dat moment liep een vrouw langs.

Ze glimlachte vriendelijk.

Te vriendelijk.

Ze keek ons aan.

Even bleef ze stilstaan.

En zei:

‘Jullie zijn vroeg wakker.’

Toen liep ze verder.

Jack en ik keken elkaar aan.

Ik voelde het meteen.

Ze bedoelde niet:

vroeg opgestaan.

Ze bedoelde iets anders.

En ineens wist ik het zeker.

Wij waren niet de enigen die zich herinnerden wat er op dat schip gebeurd was.

Hoofdstuk 3 – Een betere wereld?

We vonden Lewis dezelfde dag nog.

Of eigenlijk—

hij vond ons.

Hij liep snel op ons af en nog voordat hij dichtbij genoeg was om normaal te praten zei hij:

‘Ik durf nooit meer te slapen.’

De paniek stond op zijn gezicht.

Jack en ik keken elkaar aan.

Daar hoefden we niet over na te denken.

We knikten tegelijk.

Dat gevoel kenden we.

Wat als we straks weer daar eindigden?

Op die tafel.

Onder die zuignap.

In dat witte ruimteschip.

We hadden alle drie al gedaan wat waarschijnlijk iedereen zou doen.

Naar boven kijken.

Zoeken.

Naar vreemde lichten.

Schepen.

Alles.

Maar de lucht was leeg.

We hadden het nieuws gevolgd.

Internet.

Radio.

Niks.

Geen meldingen.

Geen vermissingen.

Geen verklaringen.

Sterker nog...

er was opvallend weinig nieuws.

Geen rellen.

Geen grote protesten.

Bijna geen moorden.

Zelfs over oorlogen bleef het opvallend stil.

Alsof iemand het volume van de wereld zachter had gezet.

Lewis keek ons aan.

‘Jullie zien het ook toch?’

Ik knikte langzaam.

Toen hoorde ik mezelf iets zeggen wat ik eigenlijk niet wilde denken.

‘Misschien...’

Ze keken me aan.

‘Misschien hebben ze wel iets goeds gedaan.’

Het bleef stil.

Jack draaide zich naar me om.

‘Maar zijn die mensen dan nog zichzelf?’

Ik antwoordde niet.

Want dat was precies het probleem.

Ik wist het niet.

Wat als mensen nog steeds dezelfde persoon waren—

maar zonder haat?

Zonder agressie?

Zonder angst?

Was dat dan slecht?

Of juist beter?

En als iemand jou verandert...

maar je wordt er gelukkiger van...

ben je dan iets kwijtgeraakt?

Of heb je juist iets gekregen?

Lewis keek nerveus om zich heen.

‘Ik wil gewoon terug.’

Ik keek naar de mensen op straat.

Ze lachten.

Niemand had ruzie.

Iedereen leek... tevreden.

En ineens voelde ik iets waar ik van schrok.

Twijfel.

Niet over het ruimteschip.

Niet over wat er gebeurd was.

Maar over iets veel engers.

Moesten we dit eigenlijk wel stoppen?

Hoofdstuk 4 – Wij vielen op

Toch knaagde het.

De vraag bleef maar terugkomen.

Moesten we de wereld redden?

Of moesten we alles laten zoals het was?

Want eerlijk...

de wereld leek beter.

Geen chaos.

Geen agressie.

Mensen leken rustiger.

Tevredener.

Er was geen paniek.

Niemand keek naar de lucht.

Niemand leek iets te missen.

Dus wie waren wij om te bepalen dat dit fout was?

Maar tegelijk—

als dit geen keuze was geweest...

was dit dan wel goed?

Als iemand iets in je verandert zonder toestemming...

maakt het dan uit dat het resultaat positief is?

We bleven rondlopen met die vragen.

En ondertussen bleven we opletten.

Geen schip.

Geen vreemde signalen.

Niks.

Maar langzaam begon iets anders op te vallen.

Wij waren niet alleen.

Steeds vaker zagen we mensen.

Mensen die om zich heen keken zoals wij.

Mensen die te snel liepen.

Die schrokken als iemand hen aansprak.

Die overdreven normaal probeerden te doen.

Maar hun ogen verraadden ze.

Soms zagen we iemand ineens omhoogkijken.

Naar de lucht.

Soms stond iemand midden op straat stil alsof hij zich iets herinnerde.

En steeds vaker...

kruisten onze blikken elkaar.

Dat moment van herkenning.

Die ene seconde waarin je wist:

Jij bent ook wakker geworden.

Ons groepje groeide.

Vier.

Zes.

Tien.

Twintig.

Niemand sprak er openlijk over.

Maar we vonden elkaar.

In cafés.

In parken.

Op stations.

Niemand wist hoe.

We herkenden elkaar gewoon.

Aan de blik.

Aan de onrust.

Aan het niet helemaal passen in deze nieuwe wereld.

Maar dat bracht een nieuw probleem.

Wij vielen op.

Want iedereen om ons heen was kalm.

En wij niet.

Wij fluisterden.

Wij keken achterom.

Wij waren bang.

De volgende dag zag ik iets waardoor mijn maag zich omdraaide.

Een man liep langs ons.

Rustige blik.

Vriendelijke glimlach.

Hij keek ons één voor één aan.

Bleef even stilstaan.

En zei:

‘Het duurt meestal een paar dagen.’

Toen liep hij verder.

We draaiden ons tegelijk om.

Maar hij keek niet meer achterom.

Lewis werd wit.

'Hoorden jullie dat?'

Niemand antwoordde.

Want we hadden allemaal hetzelfde gedacht.

Ze wisten precies wie wij waren.

Hoofdstuk 5 – Vluchten

Er was één gedachte die niemand hardop wilde uitspreken.

Tot Lewis het deed.

We zaten in een park.

Mensen wandelden.

Kinderen speelden.

Alles zag eruit alsof er nooit iets gebeurd was.

Lewis keek voor zich uit en zei zacht:

‘Wat als die mensen geen mensen meer zijn?’

Niemand reageerde.

Hij slikte.

‘Niet dood of vervangen... maar veranderd.’

Nog steeds stilte.

‘Wat als ze... aliens zijn geworden?’

Ik wilde lachen.

Zeggen dat dat onzin was.

Maar ik deed het niet.

Want ergens had ik hetzelfde gedacht.

Jack keek om zich heen.

Naar de mensen.

Ze zagen er normaal uit.

Maar misschien precies té normaal.

Te vriendelijk.

Te rustig.

Te tevreden.

‘En wat als wij...’ begon hij.

Hij maakte zijn zin niet af.

Maar we begrepen hem.

Wat als wij de enigen waren die nog echt mens waren?

Het was een bizarre gedachte.

En toch voelde het niet onmogelijk.

Het vreemde was:

de wereld voelde veiliger dan ooit.

Maar ik voelde me nog nooit zo onveilig.

Er gebeurde niks.

Niemand bedreigde ons.

Niemand keek vreemd.

Niemand dwong ons ergens toe.

En juist dat maakte het eng.

Alsof een roofdier je glimlachend uitnodigt om dichterbij te komen.

Misschien waren ze veranderd.

Misschien nog niet.

Misschien gebeurde het later.

Misschien veranderden wij vannacht alsnog.

Misschien was het al begonnen.

Ik keek naar mijn handen.

Nog steeds dezelfde.

Toch voelde ik ineens de behoefte om te controleren of ik nog wel dacht zoals gisteren.

Wie zegt dat je merkt dat je verandert?

Jack stond op.

‘We moeten weg.’

Lewis keek op.

‘Waarheen?’

Jack haalde zijn schouders op.

‘Buiten de stad. Minder mensen.’

Ik knikte direct.

Als dit iets was wat zich verspreidde—

dan was afstand misschien veilig.

Binnen een uur waren we niet meer de enigen.

Overal zagen we mensen vertrekken.

Auto’s vol.

Mensen met rugzakken.

Bussen die voller waren dan normaal.

Niemand zei iets.

Maar je zag het.

Ze waren net als wij.

Ontwaakt.

De groep groeide verder.

Niemand had een leider.

Maar iedereen reed dezelfde kant op.

Weg van de steden.

Weg van de mensen.

Weg van...